

Du kommer att känna igen dig

Mina Norman

Gratis läsprov ur tre av bokens noveller

Innehåll

Övermod

Eldar

Offret

Hunger

Nemesis

Den längsta natten

Välsignad vare han som kom i Dödens namn

Vad som än händer

Läsprov ur Eldar

Tanja parkerade utanför Jakobs hus en timme innan han skulle komma hem från jobbet. Hon visste att han inte skulle ha något emot att hon gick in. Annars skulle han inte ha gett henne extranycckeln. Hon såg fram emot att få vila fötterna och under väntan dricka en kopp kaffe för att återfå krafterna. Samt byta om till något bekvämare. Något sexigt som skulle bli uppskattat.

När hon öppnade ytterdörren slog cigarettdoft mot henne. Men Jakob rökte inte.

Hon ropade efter honom. Inget svar.

Hon stod kvar i hallen, väntade, ångrade att skorna redan åkt av. Med ens ville hon backa undan och lämna huset långt bakom sig. Kanske var det inbrottstjuvar som i och med hennes rop nu stod och lurpassade, väntade på att hon antingen skulle lämna huset eller gå rakt in i deras fälla. Misshandel, våldtäkt, döden.

Det är dumt att chansa. Gå ut. Bara gör det.

En svag strimma av rök kom från köket. Sakta backade Tanja mot ytterdörren utan att släppa blicken från köksingången. Hon sträckte handen mot dörrhandtaget ...

Då dök en främmande man upp.

”Ska du inte komma in, mitt barn?”

Han lutade sig mot väggen och tog ett sista bloss innan han kastade cigaretten mot golvet och fimpade. På något sätt hade han lyckats med att se ut som en rikeman och hemlös på en och samma gång. Skjortan var vit och struken, byxorna pressade, händer och naglar rena. Utöver cigarettröken fanns där en doft av parfym. Samtidigt var skorna lortiga, skägget ovårdat och håret stod åt alla håll.

”Vem är du?”

Den sista du kommer se i livet förväntade sig Tanja få till svar. Istället log mannen vänligt, bjöd in henne till köket. Leendet kunde inte lura henne. Det var falskt. Alldeles för likt leendena hos dem som genom åren svikit, ljugit, bedragit. Tvärtemot Jakobs.

”Nej”, sa hon. ”Du har brutit dig in i mitt hus och jag vill att du ger dig av!”

Hennes röst skakade på grund av ilska. Eller var det rädsla? Mannen var dubbelt så gammal men större och starkare än henne.

”Nej Tanja”, sa mannen, ”du bor inte här.”

Han plockade fram en kniv.

De sa åt henne att springa. Så hon sprang.

Ulda passerade ladan med en fart hon tidigare aldrig uppnått. Skorna lortades ner och sparkade upp våt lera på klänningens baksida. Hårbandet lossnade. I takt med stegen befriades det bruna håret från den långa flätan. Andetagen blev djupare, hon försökte lugna ner hjärtslagen utan att lyckas. Ett skott ljöd.

Hon stannade och vände sig om. Det var omöjligt att se, ändå försökte hon urskilja om någon skadats och i så fall vem. Hon tänkte på dem. Föräldrarna, farmor, bror, bonde och piga. Hon borde inte ha lämnat dem. Liksom dem hade hon styrka och stolthet. Fastän vissa tyckte tvärtom så hade hon även åldern. För henne hade vuxenlivet kommit i samma stund som den första blödningsen tre år tidigare.

Ytterligare ett skott smällde av, vilket följdes av ett klagoskrik.

Hon ville återvända, måste göra det, kunde inte. Alla känslor på samma gång, alla olika svar på frågan om vad som borde göras. Samtidigt fanns det inget hon kunde göra. Att springa därifrån kunde vara hennes enda chans att överleva. Det var vad de andra ville att hon skulle göra.

Så hon fortsatte.

Ulda sprang så länge hon orkade, fortsatte efter det att gå med långsamma tunga steg. Mörkret lade sig. Kläderna värmdes inte tillräckligt för kvällens kyla så hela kroppen skakade. Rädslan hade fått henne att springa utan att fundera över vart. Istället för att söka skydd hos grannar hade hon gett sig av åt motsatt håll. Kanske hade hon passerat en stuga utan att ha sett den. Vid ett tillfälle hade hon gömt sig för främmande personer på häst. Hon hade inte skaffat hjälp, allt hon haft i tankarna var att springa. De hade ju sagt åt henne.

När hon inte längre orkade hålla ögonen öppna sökte hon en avskild plats. Det var kallt och området ingav ingen trygghet, men gräset var mjukt. Utmattad lade hon sig.

Solen hade knappt stigit på himlen då ljudet av travande hästar väckte henne. Genom buskarna hon gömt sig bakom kikade Ulda på rytarna. De var stolta välvårdade män iklädda svarta kläder med vita kanter. På huvudena satt trekantiga hattar. De kom från vad hon hört omtalas som Storstaden. Det var den typen av män som dagen innan hade ridit in på hennes gård. Med vapen i hand hade de meddelat att djuren på gården numera tillhörde dem. Uldas far hade sagt att det inte gick för sig. Utan djuren kunde de inte försörja sig. De skulle svälta.

”Ge oss djuren eller så förkortar vi ert lidande”, hade en av männen sagt.

Det var då de sagt åt Ulda att springa. Hon hade lytt. Vad annat hade hon kunnat göra?

Ögonen brände då hon lade armen över ansiktet. Vad hon kunnat göra? Allt! Vilken annan reaktion som helst hade varit bättre än att fly. Döden var barmhärtigare än att ensam ge sig ut i världen utan att veta hur hon skulle få mat eller tak över huvudet. Att återvända hem var alltför farligt. På grund av det satt hon mitt ute i ingenstans och var genomfrusen, hungrig, vilsen, utan hopp. Hela kroppen skakade.

Hon torkade sig runt ögonen då hon hörde fotsteg. Rädd för att det var fler av männen med trekantiga hattar kröp hon ihop. Kikade fram från sitt gömställe.

Det var inga storstadsmän. Istället kom en ung man, inte mer än några år äldre än henne, med huvudet böjt. Kläderna han bar påminde om hennes fars – byxor och skjorta i linne – men plaggen var slitna. Hans hud var solbränd och fräknarna många. Över axeln hängde en tygväska som var fylld till bredden. Uldas mage kurrade då hon såg att mannen hade äpplen i

väskan. Hemmavid hade alla äpplen plockats, där hon befann sig fanns inga fruktträd. Faktum var att där inte fanns något hon kände igen som ätbart.

Skulle hon våga?

Mannen vände sig mot henne när hon klev fram ur skuggorna. Han stannade inte, gjorde det inte ens när hon hejade och gick mot honom. Till sist fick hon springa för att hinna ikapp.

”Har du mat?” frågade hon.

”Ja.”

”Kan jag få lite?”

”Vad får jag ut av det?”

Hon blev alltför paff för att svara. En person som inte bjöd med sig till en annan i nöd. Var det så världen utanför hembyn såg ut?

Fingrarna sökte sig till kedjan runt halsen. Den var allt hon ägde utöver kläderna. Var det klokt att göra sig av med den enda ägodelen såhär tidigt på sin resa och för något så litet som ett äpple eller två?

”Jag äger inget annat än det här.”

De stannade upp. Han greppade kedjan och böjde sig närmare.

”Ett tips”, sa han och backade undan, ”visa den aldrig för någon.”

”Varför inte det?”

”Den är värdefull. Folk dödar för att få tag på sådana där.”

Hon rynkade pannan. Kedjan hade alltså varit henne kär, en gåva från sin farmor. Men att andra fann den åtråvärd hade hon svårt att tro, trots att hon många gånger beundrat dess silvervita blänk mot solen. Hon trodde inte heller att någon annan på gården visste om värdet. För då hade de aldrig låtit henne bära den dag och natt. Hade aldrig låtit henne äga den.

Påminnelsen om familjen fick ögonen att tåras. Kanske borde hon återvända? Det var möjligt att de väntade på henne. När de sagt åt henne att springa därifrån så kanske de bara menat tillfälligt. Det slog henne att ungmannen framför henne mycket väl kunde ha passerat hennes hem. Han kanske visste något som kunde besvara några av frågorna som snurrade i huvudet.

”Har du följt denna väg länge?”

”Flera dagar.”

”Då måste du ha passerat min gård igår. Den heter Tuvgården. Det står så på en skylt vid vår ingång. Gården ligger lite enskilt, vi har långt till våra grannar. Så du kanske kommer ihåg den.”

Han såg på henne rådvillt. Vände sig sedan bort.

”Minns du inte?” frågade hon med osäker röst.

”Jag är ledsen”, var vad han svarade.

Hon förstod inte. Varför sa han sådär? Hon var tvungen att fråga.

Svaret var något hon inte kunnat föreställa sig.

”När jag passerade gården var den inget mer än en rykande hög.”

Hennes hem ... Det ...

Benen svek henne.

Med armarna runt kroppen satt hon på marken och lät tårarna falla. Hon brydde sig inte längre om mat eller den främmande mannen. Aldrig mer skulle hon bry sig om något.

När tårarna lugnat sig och andetagerna blivit regelbundna upptäckte hon att mannen böjt sig ner framför henne. Han sträckte fram sin hand. I den låg ett äpple.

”Ett äpple för din berättelse om vad som hände?”

Hon snyftade och tog emot frukten.

”Igår kom främmande män till vår gård. De hade vapen jag aldrig sett förut. Jag har bara hört talas om dem. De skjuter eld. Männen som kom sa att alla våra djur tillhör dem. Far protesterade. Jag sprang iväg, för de sa åt mig att göra så, och vet inte vad som hände sedan.”

”Var männen svartklädda och bar trekantiga hattar?”

”Ja.”

”Du vet väl vilka de är?”

”Bara lite. Jag vet inte så mycket om världen.”

Om det inte varit för sorgen att ha förlorat sitt hem så hade hon känt sig dum. Men vad spelade det för roll vad en främmande ungman tyckte om henne? Just då ville hon ha en förklaring, förstå varför hennes liv ändrats så tvärt från en dag till en annan.

”De är utsända av den man som genom våld krönt sig till kung över vårt land. Dei'dradh heter han. Han anser sig äga rätten till allt som finns.”

Hon kramade äpplet och kände för att slå det mot marken.

”När du passerade Tuvgården ... mötte du någon? Var min familj där, eller någon annan som visste vad som hänt dem?”

”Nej. De har troligtvis förts iväg som fångar. Mer än så vet jag inte.” Mannen reste sig. ”Jag måste gå nu.”

”Snälla, lämna mig inte.”

”Du kan inte följa med mig.”

”Varför inte?”

Han skrattade.

”Du har kropp som en kvinna, men ställer frågor som en flicka.”

”Låt mig följa, även om så bara idag.”

”Jag sa nej.”

Han rättade till tygväskan och gick iväg. Ulda visste inte vad hon skulle göra. Vilket var det bästa sättet att få beskydd och mat? För en gångs skull kom svaret snabbt. Hon tog en tugga av äpplet och reste sig. Efter ett par steg klev hon in i skogens växtlighet. Så tyst som möjligt smög hon efter mannen. Hon höll avstånd, men inte så långt att hon tappade honom ur sikte. Då och då tog hon en tugga av äpplet tills dess att enbart kärnhuset var kvar.

Så fortsatte resten av dagen. När han stannade gjorde hon detsamma. Vid en plats fann hon bär. Hon åt de mogna liksom de omogna. En gång stannade han vid en bäck. Gömd bakom ett träd drack hon sig otörstig tills mannen gick därifrån och färden fortsatte.

Mot natten slog han läger. Ulda befann sig en bit bort och såg på medan han gjorde upp eld. Inte förrän han lagt ner alltför mycket ansträngning för att vilja lämna platsen, och behöva göra om allting, klev hon fram. Till en början stirrade de bara på varandra. Han såg förvånat, rentav chockat, på henne. Sedan skrattade han.

”Brukar du inte lyda det du blir tillsagd?” frågade han.

”I normala fall gör jag det. Men inte när mitt hem blivit bränt till grunden.”

Utöver eldens sprakande hördes inga ljud. Han godkände inte hennes närvaro, men inte heller bad han henne att gå därifrån. Därför satte hon sig vid elden.

Han sneglade på henne. Minen var sammanbiten. Hon förstod mer än väl att han inte ville ha en främmande ungkvinna efter sig. Samtidigt kunde han inte vara så omänsklig att han tänkte skjuta henne ifrån sig. Han hade sett vad som hänt hennes hem. Hur hade han förväntat sig att hon skulle reagera? Genom att visslande börja bygga ett nytt hus och inte tänka på familjemedlemmarna som förts iväg eller eventuellt blivit dödade?

”Jag heter Ulda.”

Han mumlade till svar.

”Vad sa du?”

”Terk”, sa han med en suck. ”Du får bara stanna över natten. Om du är hungrig får du själv leta efter mat. Jag har knappt så det räcker till mig.”

Utbuktningarna på tygväskan intygade att det fanns tillräckligt många äpplen för att räcka flera dagar åt dem båda.

”Jag vet vad du tänker”, fortsatte han, ”men äpplena är mina. Jag plockade dem, så många jag kunde bära. Ju mindre tid jag behöver för att leta mat, desto fortare kommer jag fram.”

”Vart är du på väg?”

”Varför ska jag berätta det? Då kommer du bara att följa efter mig.”

”Jag behöver inte veta för att göra det.”

Han skakade på huvudet innan han lutade det mot den ena höjda handen. ”Varför jag?”

Eldskenet förstärkte hans solbrända hud. Det lade även skuggor i ansiktet. Vilket fick honom att se äldre ut, men även trött och sliten.

”Jag vill veta vad som hände min familj”, sa hon. ”De som förstörde mitt hem var män från Storstaden. Det är därför jag måste dit.”

”Jaså. Du tänker gå dit och fråga första bästa om var din familj är?”

När han sa det på det sättet hörde hon hur dumt det lät. Men vilket annat val hade hon?

”Någon vet”, sa hon.

”Tänk om de som vet fångslar dig?”

”Då har jag åtminstone någonstans att bo.”

Hon slogs av hur ofta hans ansikte ändrades. I den ena stunden såg han ut som den trötta och slitna mannen som inte ville ha något med henne att göra, i nästa såg han ung ut och full med upptåg. Ibland var ögonen mörka, ibland ljusa. Han kunde se ut som om han aldrig lett, för att sedan brista ut i skratt. Det var som om två personer levde inuti honom, och båda tänkte och agerade samtidigt. I den stunden märktes tudelningen av mer än tidigare. Ögonen var mörka, men i mungipan syntes ett svagt leende.

”Du har verkligen förlorat allt, eller hur?”

Det fanns en förståelse i hans röst, en tröst så stark att hennes ögon fylldes med tårar.

”Jag erkänner”, sa han. ”Dit jag ska, det är Storstaden. Om du vill kan vi slå följe. *Men bara* på mina villkor. Du måste göra som jag säger. Du får hitta din egen mat. När vi väl kommit fram så skiljs våra vägar åt.”

”Tack.”

Återigen skiftade han, med ett skratt som tog bort all ålder och sorg.

”Sov nu. Det var en lång dag idag, och det kommer det att vara imorgon också.”

Med en värmande eld, och utan oro att behöva vara ensam, somnade Ulda och sov riktig gott.

De parkerade vid skolan. När pappan inte bara stannade, utan även stängde av bilen, visste David vad det innebar. Dags för en pratstund. Inte för att han hade något emot det. Det var inte bara hans första dag på gymnasiet. Det var även en ny skola i en ny stad där han inte kände någon.

”David ...” Hans pappa trummade med fingrarna på ratten. ”Du kan väl åtminstone försöka? Hitta några du kan umgås med.”

”Visst”, svarade David och slog huvudet mot bilrutan. ”Sedan kan jag bjuda hem dem för saft, bullar och ett parti Monopol.”

”Ni kan trakassera granntanten eller busringa hela Gävle om ni vill, bara du gör något med någon.”

”Busringa? Tror du att jag är född på medeltiden?”

”Gå nu innan du kommer försent. Lycka till och allt det där. Ring om du vill något.”

”Som om du någonsin svarar”, sa David medan han klev ut ur bilen. ”Om det inte är möten, så är det viktiga telefonsamtal och kalkyler. Eller så flörtar du med din sekreterare.”

”Hördu skitunge! Jag flörtar inte alls ...”

David smällde igen dörren. Han kunde inte låta bli att le medan han gick mot skolan med ryggsäcken över ena axeln. Inget kunde pigga upp honom som att bråka med sin pappa. Och han visste att i bilen så satt hans pappa och log även han.

Ändå fanns klumpen kvar i magen när han gick in i den stora byggnaden.

David hade besökt skolan veckan innan, därmed visste han hur det såg ut och vart han skulle. Även om han inte vetat hade det inte varit svårt att hitta aulan. Det var bara att följa strömmen.

Folkmängden och anledningen till att alla elever var samlade fick honom att svettas lätt. Han satte sig längst ut på bänken i den mittersta delen av aulan. En perfekt plats. Det innebar att han lätt kunde sticka därifrån om paniken kom, samt att han skulle höras bättre när han svarade på uppropet, än om han suttit längre bak. Till en början stirrade han på sina händer. Det var inte förrän rektorn började sitt välkomsttal som han vågade se sig omkring, för även om han då fick ögonkontakt med någon så skulle de inte tilltala honom. Ingen, förutom ett par elever på raderna längst bak, störde rektorns tal.

Aulan var stor med flera fönster. Väggarna var grå och slitna. Träbänkarna fyllda med klotter. På scenen hängde tunga svarta gardiner längs sidorna och ett gammalt träpodium stod i dess mitt. Utanför fönstren påminde augustivädret mer om oktober med mörka moln och kommande regn. Allt det skapade en kontrast gentemot eleverna. Vissa såg redan skoltrötta ut, men de var få. David visste att det fanns de som faktiskt tyckte om att gå i skolan. De som var uttråkade efter sommarlovet. Många hade saknat sina vänner.

Efterhand började David känna sig mindre skeptisk till de andra eleverna. Det var för tidigt att lita på dem, men nog allt verkade de mer mogna än niondeklassarna. Kanske var det ändå en sorts magisk gräns, att gå från nian till gymnasiet. Från en årsklass till en annan gick man på en annan skola med nya klasskamrater. Det var som en nystart. En chans att vara någon annan. Det var mer på allvar. Vuxenlivet kändes inte längre så avlägset. För David var den närmare än för de flesta andra som satt därinne, då han behövt gå om nian. Men han trodde inte att han var ensam om att vara ett, eller rentav fler, år äldre än det normala. Vissa hade problem med skolan eller språket.

För honom hade problemet varit ett helt annat.

Eleverna applåderade och några busvisslade åt rektorn. David rörde sig inte. Dags för uppropet. De tog en klass i taget. De uppräknade eleverna reste sig och gick iväg med sina klasskamrater och klassföreståndare. När rektorn kom till Davids klass, Samhäll 1a, så hade antalet elever i aulan minskat rejält. En efter en räknades hans klasskamrater upp. Utan att verka alltför intresserad kikade han på dem. Vissa såg han inte eftersom de satt bakom honom, andra utmärkte sig inte. Två bänkar framför honom satt fyra personer bredvid varandra som alla skulle gå i Davids klass. Det var John med skjorta och svarta naglar, Jonna med dreads i svart och rosa och Isa med Star Wars t-shirt. Där satt även ...

”Kemal Pettersson.”

David försökte att inte stirra. Men Kemals ögon var för mörka, leendet för sexigt. Det svarta håret och vita leendet kontrasterade mot den färgade huden. David undrade om detta var ytterligare ett exempel på snyggt yttre och tomt innehåll. Fast i slutändan spelade det ingen roll. Det var inte som om David skulle börja ragga på honom.

”Är inte David Rehn här?”

Rektorn stod lätt framåtböjd över podiet med en rynka i pannan.

”Här.”

När David svarade vände sig några mot honom. Han trivdes inte med uppmärksamheten, ändå kunde han inte klandra någon. Han hade själv kikad på många medan de blivit uppropade. Det bara råkade vara så, att han varit den enda som dagdrömt och missat första gången (eller kanske fler än så) hans namn ropats ut i mikrofonen.

Isa lyckades få ögonkontakt. Hon log och viskade ett hej. David vände sig bort.

Ytterligare tre personer ropades upp innan klassen var komplett. Dags att lämna aulan. David såg till att hamna längst bak. Två tjejer, som satt kvar på en av bänkarna, sneglade mot honom och viskade till varandra. Medan han gick förbi fnissade de. En av dem hade röda kinder.

Medan den korta skoldagen pågått hade David tyckt att den gått plågsamt långsam. I samma stund han klev av bussen kändes det som om han precis gått upp ur sängen.

Han påbörjade den fem minuter långa promenaden till sitt hus som låg längst in och längst bort. Han hade inget emot att huset låg där det låg. Det var aldrig några främmande bilar som körde förbi deras hus, inga människor som promenerade där då det var en återvändsgränd.

Små regndroppar föll medan han försökte smälta dagens intryck. Klasskamrater som hejat men inte lyckats få honom att delta i några samtal. Papper med schema och annan information. Ett skåp utan klotter eller de skällsord han vant sig vid under åttonde klass samt de månader han första gången försökt gå nian.

Klassföreståndaren, Stefan, var bra. Han hade inte krävt att eleverna skulle presentera sig högt inför klassen. David hade, tillsammans med sin pappa, träffat honom redan innan terminsstarten. Ingen hade sagt det högt, men David visste att han sågs som vad man skulle kalla för ett specialfall. Förtroendesvårigheter, utanför, nyligen slutat gå till psykiatrin. Att Stefan visste om det var en trygghet. Då skulle det finnas någon som förstod Davids beteende.

Han kom fram till huset längst in och längst bort. Det var ett nybyggt hus med avlånga fönster och stor veranda på baksidan. Två våningar, sex rum och kök. Det var egentligen alldeles för stort för två, ändå var det vad han var van vid. Åt hans pappa dög det inte med mindre. Ett varsitt sovrum, ett stort vardagsrum med livets alla bekvämligheter, ett arbetsrum och ett för att träna. Det sista rummet hade hans pappa inte bestämt sig vad han skulle göra med än. Antingen skulle det ljudisoleras och bli en hemmabiosalong, eller varför inte köpa det där biljardbordet han pratat om de senaste åren?

De hade inte bott där mer än två månader. Det syntes inte. Allt stod prydligt på plats. Flyttkartongerna var sedan länge borta. Davids mormor hade sagt att huset redan nått den typ av perfektion vissa behövde en livstid för att uppnå. Ljusa väggar som kontrasterades mot

mörka möbler, stilrena prydnader, de modernaste prylarna. Ändå fanns hemkänslan där via de personliga sakerna. Som en sliten nallebjörn, en bukett torkade rosor, några dukar ärvda från släktingar som broderat dem i början av nittonhundratalet.

Och det fyra år gamla fotografiet. Det sista som tagits på David tillsammans med båda föräldrarna. Han tittade dagligen på fotot. Det påminde honom om att hans bruna hår och klarblå ögon var drag från mamman. Precis som smilgroparna. Fast numera var det sällan de syntes på honom.

Det enda i hemmet som störde David var att pappan hade en tendens att inte ta bort skyddsplasten på vissa prylar. Som på mikrovågsugnen.

David bytte om till träningsskorna och gick ut igen. Luften var klar efter regnfallet. Alla dofter hade förtydligats. Gräset, träden, leran. Tyvärr även hästhagen. Han hade inget emot hästar. Det var avföringen som fick honom att rynka på näsan. Han skyndade på stegen medan han joggade förbi hagarna, tills han nådde skogsstigen. På vissa ställen fick han jogga vid sidan av för att undvika de hala lerpölar.

Andfådd och svettig stannade han halvvägs. Den träning han främst arbetat med på sistone hade varit överkroppens muskler. Tyngder, situps, armhävningar. I benen fick han däremot mjölksyra relativt snabbt.

Träningen hade han smått börjat med ett år tidigare. Det var då han blivit medveten om att de drygt åtta månaderna han spenderat inomhus med att vräka i sig mat och knappt röra sig hade fått honom att gå upp mer än tio kilo. Nu hade han tappat den vikten men hade inte nöjt sig där. Det var som om träningen blivit en vana, en besatthet. Hela tiden utmanade han sig själv att göra mer.

Han fortsatte jogga. Väl hemma var t-shirten genomvåt av svett och byxorna lortig av all lera. Då han fortfarande var ensam hemma tog han av sig plaggen redan i hallen och gick till badrummet i enbart underkläder. Han slängde kläderna i tvättmaskinen tillsammans med den tvätt han lagt där under gårdagen. Han satte igång tvättmaskinen och tog sedan en dusch.

Efter att ha bytt om och torkat håret satte han sig i soffan, som stod mitt i vardagsrummet, och startade Netflix. Efter en halvtimme stängde han av eftersom han inte kunde koncentrera sig. Han loggade in på Facebook men inga vänner var online. Han saknade dem, sina vänner från hemstaden. Särskilt Ylva. De hade under perioder umgåtts dagligen. De kunde prata om allt. Hon hade varit den första, utöver föräldrarna, som fått veta om hans läggning. Det hade inte varit så att han hade hållit den dold. Det hade bara inte kommit någon passande stund att berätta om det. För hur började man ett samtal som skulle leda till orden *jag är bög*? Men så en dag visste alla på skolan om det. Det var efter det han träffat Jimmy, som han kysst ett par gånger men sedan upptäckt att han inte hade några känslor för.

Det var också efter det som mobbingen börjat.

David lade sig ner med benen över soffkanten och stirrade upp i taket. I ena stunden kände han av klumpen i magen, vid tanken på att det var tre år kvar av gymnasiet. Han skulle bli tvungen att möta klasskamraterna fem dagar i vecka, förutom vid lov, och behöva stå ut med att de hejade, talade och gjorde skoluppgifter tillsammans med honom.

Sedan fylldes han av mod. De hade inte verkat vara elaka. Han borde tala med dem. Isa hade visat flera gånger att hon ville ha med honom i gänget. John hade varit skön på sitt sätt, avslappnad och välartikulerad. Jonna hade inte tagit mycket plats, men det lilla hon sa var väl genomtänkt. Och så Kemal. Han hade varit mer än bara snygg. En som både deltog och lyssnade, blev retad och retade tillbaka. Den som skrattade mest. Genom att ha tjuvlyssnat på samtal visste David att Kemal tyckte om igelkottar och drack kaffe. I väskan hade han haft en påse Polly som han ätit av under lektionstid. Lärarna hade inte märkt av det, men Davids hörsel var bra.

David suckade. Inte kunde han bli deras vän. Det var inte värt att försöka, att slösa sin tid och energi.

Nyckeln vreds om i låset. David sneglade mot klockan. Halv sju. Hans pappa hade arbetat sent igen. Att vara VD hade verkligen sina nackdelar.

Tystnad rådde tills dess att hans pappa satte sig bredvid honom.

”Ser du något intressant i taket?”

”Nej”, svarade David.

Pappan strök honom över huvudet. ”Hur gick det i skolan idag?”

”Helt okej.”

”Pratade du med någon?”

”Nej.”

”Du borde ge dem en chans.”

”Jag vill inte.”

Hans pappa suckade. Han hade gjort det ofta på sistone. ”Du vet att jag inte kan vara hemma så ofta. Du behöver någon mer att umgås med.”

”Vem har satt dig på repeat?”

”Du vet”, sa hans pappa och greppade hans näsa, ”att jag är orolig för dig.”

David skakade av sig greppet.

”Det är väl inte mitt fel. Gå och gör pannkakor åt mig istället. Då blir jag glad.” Han log överdrivet och tillgjort.

”Skitunge”, sa pappan och skrattade medan han gick ut i köket.

Strax därefter hördes ljudet av ägg som knäcktes och mjölk som hällades upp i en skål. David låg kvar medan fläkten gick igång och pannkakorna gräddades. Han blundade och andades in doften. Det var något tryggt med den.

”Maten är serverad herr Rehn!”

”Menar du”, ropade David tillbaka, ”att jag måste gå ända till köket för att äta?”

Efter mindre än en minut kom pappan med två tallrikar fyllda med pannkakor och glass. David kastade sig över maten. Pappan tog det lugnare och tittade på nyheterna. Han hade hälften kvar då David lade ifrån sig sin tomma tallrik. Det var det enda han ätit under dagen förutom frukost.

Nyheterna var tråkiga, men han ville sitta kvar så länge hans pappa gjorde det, trots att de bara pratade med varandra sporadiskt. För att få tiden att gå greppade David blocket och pennan som låg i en av vardagsrumsbordets lådor. Han fortsatte måla på bilden med den ensamma pojken i en skog. Det var vad han mindes från en dröm han haft veckan innan: pojken som försökte springa från ett monster, men aldrig kom längre än till den krokiga eken.

Bilden blev långt ifrån en av hans bästa. Han fick inte till känslan. Och så började han jämföra sig med andras verk. Han lade inte ut några av sina bilder på internet, men kollade ibland in andra konstnärer. Det var däremot något han ofta tröttnade på fort. De flesta målade på datorn. Det var inget större fel med det, David ansåg att det gav klara färger och chans att sudda ut misstag man inte kunde ändra om man målade på traditionellt sätt. Ändå föredrog han penna och pensel. Det både såg och kändes mer äkta, hade en doft. Han jämförde det med möbler. Antika och handgjorda möbler slog alltid de massproducerade.

När nyheterna var slut och pappan färdig med sina kvällsbestyr satte de igång en film. Den här gången kunde David koncentrera sig på det han såg.